

Usnesení Nejvyššího soudu ČSR ze dne 06.09.1972, sp. zn. 6 Co 189/72, ECLI:CZ:NS:1972:6.CO.189.1972.1

Číslo: 56/1973

Právní věta: Z ustanovení § 107c zákona č. 101/1964 Sb. ve znění zákona č. 161/1968 Sb. nevyplývá, že by u účastníka odboje muselo jít o zdravotní poškození utrpěné v souvislosti s odbojovou činností, pro které změnil zaměstnání ihned po ukončení odbojové činnosti.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 06.09.1972

Spisová značka: 6 Co 189/72

Číslo rozhodnutí: 56

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Sociální zabezpečení, Účastníci odboje

Předpisy: 99/1963 Sb. § 219 101/1964 Sb. § 20

§ 107

§ 107c

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 56/1973 sb. rozh.

Z ustanovení § 107c zákona č. 101/1964 Sb. ve znění zákona č. 161/1968 Sb. nevyplývá, že by u účastníka odboje muselo jít o zdravotní poškození utrpěné v souvislosti s odbojovou činností, pro které změnil zaměstnání ihned po ukončení odbojové činnosti.

(Usnesení Nejvyššího soudu ČSR ze 6. 9. 1972, [6 Co 189/72](#))

Rozhodnutím Úřadu důchodového zabezpečení v Praze ze 6. 7. 1971 byl přiznán navrhovateli od 16. 5. 1971 plný invalidní důchod při pracovním úraze ve výši 1719 Kčs a zvláštní přídavek 85 Kčs s tím, že důchod byl vyměřen z průměrného měsíčního výdělku 2055,70 Kčs stanoveného za léta 1946 až 1950 ve výši 100 % neomezeného průměrného měsíčního výdělku 2168 Kčs, sníženého o částku rovnou dani ze mzdy 449 Kčs stanovené ke dni vzniku nároku na důchod, tedy ve výši 1719 Kčs.

Navrhovatel v opravném prostředku uváděl, že mu důchod měl být jako účastníku odboje vyměřen podle ustanovení § 107c zákona č. 101/1964 Sb. ve znění zákona č. 161/1968 Sb. (úplné znění vyhlášeno pod č. 5/1972 Sb.) z průměrného měsíčního výdělku, jakého dosahují stejně kvalifikovaní

zdraví pracovníci v povolání, které on dříve vykonával. Dále namítal, že mu byla nesprávně při výpočtu důchodu počítána daň ze mzdy jako ženatému, bezdětnému a mladšímu 50 let, ačkoliv mu ve skutečnosti byla srážena daň ze mzdy jako ženatému a částečně invalidnímu zaměstnanci pečujícímu o dvě osoby.

Novým rozhodnutím Úřadu důchodového zabezpečení z 23. 2. 1972 bylo provedeno nové vyměření důchodu, přičemž při stanovení výše 100 % neomezeného průměrného měsíčního výdělku bylo na základě potvrzení zaměstnavatele přihlédnuto k sedmé skupině daně ze mzdy. Plný invalidní důchod byl vyměřen podle ustanovení § 107 zákona č. 101/1964 Sb. ve výši 1888 Kčs, zvláštní přídavek částkou 88 Kčs, celkem tedy 1976 Kčs měsíčně, ve výši 100 % neomezeného průměrného měsíčního výdělku 2168 Kčs, sníženého o daň ze mzdy stanovenou ke dni vzniku nároku na důchod ve výši 280 Kčs.

Městský soud v Praze obě rozhodnutí Úřadu důchodového zabezpečení zrušil.

Z rozhodnutí posudkové komise sociálního zabezpečení ministerstva práce a sociálních věcí ČSR z 15. 4. 1971 měl zjištěno, že navrhovatel je plně invalidní ve smyslu ustanovení § 20 odst. 3 písm. a/ zákona č. 101/1964 Sb., a to od 15. 4. 1971, přičemž jeho invalidita je v souvislosti s odbojovou činností.

Ze zápisu o jednání posudkové komise sociálního zabezpečení Státního úřadu sociálního zabezpečení z 22. 12. 1967 bylo dále zjištěno, že navrhovatel je vyučen strojním zámečníkem, od roku 1940 pracoval jako montér, od srpna 1940 do května 1945 působil jako výkonný letec československé zahraniční armády a po návratu pracoval jako palubní mechanik u Československých aerolinií do r. 1950. Tehdy byl ze zaměstnání propuštěn a později v trestním řízení odsouzen k trestu odnětí svobody. Po ukončení výkonu trestu pracoval jako údržbář v Elektromontážních závodech v P. V r. 1966 byl však rehabilitován. Když se pak ucházel o zaměstnání letce - palubního mechanika u ČSA, nebyl při vstupní prohlídce uznán schopným letecké služby. Dne 22. 12. 1967 byl uznán částečně invalidním podle ustanovení § 20 odst. 4 písm. b/ zákona č. 101/1964 Sb., neboť pro dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav nebyl schopen vykonávat povolání letce, mohl však vykonávat jiná zaměstnání, která jsou vzhledem k dosavadnímu povolání méně kvalifikovaná. Posléze dne 15. 4. 1971 byl navrhovatel uznán posudkovou komisí sociálního zabezpečení ministerstva práce a sociálních věcí ČSR plně invalidním podle ustanovení § 20 odst. 3 písm. a/ zákona č. 101/1964 Sb. od

15. 4. 1971 s tím, že jeho invalidita je v souvislosti s odbojovou činností.

Soud prvního stupně dospěl proto k závěru, že dosavadním zaměstnáním navrhovatele ve smyslu ustanovení § 107c zákona č. 101/1964 Sb. ve znění zákona č. 161/1968 Sb. (úplné znění bylo vyhlášeno pod č. 5/1972 Sb.) je zaměstnání letce - palubního mechanika, když po ukončení odbojové činnosti v r. 1945 pracoval v tomto zaměstnání do r. 1950, že toto povolání změnil pro zdravotní poškození, které utrpěl v souvislosti s odbojovou činností, a to za zaměstnání podstatně méně kvalifikované, s menším platem, a že proto splňuje podmínky k tomu, aby jeho průměrný měsíční výdělek pro výpočet důchodu byl zjišťován z výdělku, kterého dosahují stejně kvalifikovaní zdraví pracovníci v povolání letce - palubního mechanika, jež navrhovatel dříve vykonával.

Nejvyšší soud ČSR usnesení soudu prvního stupně potvrdil.

Z odůvodnění:

Skutková zjištění učiněná soudem prvního stupně jsou v souladu s provedeným dokazováním a jejich správnost nebyla ostatně ani odvoláním odpůrce napadána. Z těchto skutkových zjištění vyplývá, že navrhovatel až do roku 1950 vykonával zaměstnání letce - palubního mechanika a že v dalším

výkonu tohoto zaměstnání nepokračoval pro odsouzení k trestu odnětí svobody v trestním řízení. Ihned po své rehabilitaci se začal ucházet o návrat do svého dosavadního zaměstnání letce – palubního mechanika, avšak tehdy již pro nepříznivý zdravotní stav nebyl shledán způsobilým toto zaměstnání zastávat, přičemž bylo zjištěno, že jeho nepříznivý zdravotní stav je v souvislosti s jeho odbojovou činností.

Za tohoto stavu je správný právní závěr soudu prvního stupně, že průměrný měsíční výdělek navrhovatele pro výpočet důchodu, pokud je to pro něj výhodnější, nutno zjistit z výdělku, kterého dosahují stejně kvalifikovaní zdraví pracovníci v tom povolání, jež účastník odboje dříve vykonával (§ 107c zákona č. 101/1964 Sb. ve znění zákona č. 161/1968 Sb.). Námitka uplatněná v odvolání, že totiž byl-li navrhovatel schopen vykonávat funkci palubního mechanika až do roku 1950, nelze mít za to, že by došlo ke změně dosavadního zaměstnání pro zdravotní poškození, které utrpěl v souvislosti s odbojovou činností, nemůže obstát. Nelze přehlédnout, že navrhovateli v době, kdy již opět mohl nastoupit do zaměstnání letce – palubního mechanika, v tom zabránil jeho nepříznivý zdravotní stav vzniklý v souvislosti s účastí v odboji, a to bylo příčinou, pro niž došlo ke změně tohoto jeho dosavadního zaměstnání. Nutno souhlasit se závěrem soudu prvního stupně, že z ustanovení § 107c zákona č. 101/1964 Sb. nevyplývá, že musí jít o zdravotní poškození, pro které musil účastník odboje svoje dosavadní zaměstnání změnit ihned po skončení odbojové činnosti. Také námitka, že navrhovatel získal kvalifikaci k tomuto zaměstnání teprve během odbojové činnosti, je právně nerozhodná.

Z těchto důvodů bylo tedy napadené usnesení soudu prvního stupně jako věcně správné podle ustanovení § 219 o. s. ř. potvrzeno.